

[Udenrigsministeren]

om, at man skal væk fra den primitive kanonrør-for-kanonrør-politik. Jeg er ganske enig med hr. Gert Petersen, når han i den forbindelse priser den sovjetiske nye ledelse for den smidighed, der er udvist, når man på en række punkter – og her altså også når det drejer sig om disparitet – er gået med til at indtage helt nye standpunkter.

Det er en smidighed, som har gjort det muligt at få denne aftale igennem, men det er vel at mærke også en smidighed, som giver os håb om, at det kan lykkes at få en aftale om bedre balance på det konventionelle område. For her kommer vi jo ikke uden om, at hvis man skal finde en forbedret balance på det konventionelle område, så er det nødvendigt, at den sovjetiske ledelse igen viser smidighed, igen accepterer, at man på områder, hvor man i dag har en meget stor overmagt, selvfølgelig må fjerne noget mere end modparten, for at der kan komme balance.

Det er nødvendigt, for kun på den måde kan vi få den balance på et lavere niveau, som gør, at vi kan undgå det, som hr. Gert Petersen, synes jeg, lidt primitivt kaldte »konventionel oprustning efter atomar nedrustning«.

For lad os nu ikke gå fejl af hinanden på dette punkt. Vi står jo med et problem. Vi står jo med det problem, at efterhånden som den beskyttelse, der ligger i atomvåbnene, hvad enten man kan lide det eller ej, fjernes, så bliver den ulighed, der måtte være på det konventionelle område, så meget desto farligere og så meget desto mere iøjnefaldende.

Derfor er det så vigtigt at finde en forbedret balance, helst igennem forhandlinger. Men i det omfang det ikke kan lykkes igennem forhandlinger, er det jo, man skal være ekstra opmærksom på, at man ikke svækker sit konventionelle beredskab, sådan som jo for nylig den norske statsminister har peget på det, som det er blevet nævnt i flere indlæg.

Men ikke bare når vi ser på nedrustning og våbenkontrol, kan vi regne med, at aftalen om mellemdistancevåbnene kan lukke op for nye forhold imellem Øst og Vest. Også når vi kigger på andre emneområder inden for Øst-Vest-forholdet, må man regne med, at den nye tillid, der er skabt her, kan føre til helt nye aftaler. Lad os da være realistiske: der er lang vej endnu, men efter regeringens opfattelse står vi i dag med et

begrundet håb om, at vi er ved begyndelsen til en mere stabil periode, og det er klart, at vi sammen med alle andre både må tilskynde og medvirke til, at alle foreliggende muligheder bliver udnyttet.

Jeg synes, vi skal være så åbne i Danmark, at vi kan drage den rigtige lære af hele forløbet op til principaftalen om mellemdistancevåbnene. Efter regeringens opfattelse er situationen den, at aftalen om at fjerne mellemdistancevåbnene kun er kommet i stand, fordi der var sammenhold i NATO-alliancen. Den aftale er jo kun blevet til virkelighed, fordi i hvert fald de fleste lande i NATO-alliancen fandt sammen om den strategi, der har båret frugt, og er blevet ved med at stå sammen om den strategi uanset alle de forsøg, der blev gjort fra Sovjetunionens side på at drive kiler ind imellem NATO-partnerne, og uanset alle forsøg, der blev gjort på at presse denne kiledrivningspolitik igennem ved meget bastante demonstrationer som f.eks., da man i en periode helt forlod forhandlingsbordet.

De fleste NATO-lande stod sammen, og da det på et tidspunkt stod klart for den sovjetiske ledelse, at man ikke kunne splitte NATO-landene, vendte man tilbage til forhandlingsbordet, og så fik man den aftale, som vi i dag glæder os over.

Her vil jeg godt sige til hr. Svend Auken, der siger, at de mindre NATO-lande åbenbart bare synes, man skal følge i USAs fodspor, at det jo ikke er den form for følgagtighed, der har været tale om de steder, hvor NATO-partnerne har stået sammen om strategien. Nej, det, der tværtimod har været tale om, er jo en meget snæver konsultationsproces på grundlag af hele den samhørighed og hele den solidaritet, der må gælde i en alliance mellem demokratiske stater.

USA har vist sine partnere åbenhed ved at orientere løbende om, hvad der skete, og drøfte de holdninger, man burde tage, og USAs partnere i NATO har, i hvert fald for de flestes vedkommende, så vist den solidaritet, der bestod i at stå sammen om den strategi, man havde aftalt fra starten, og som til sidst kom til at give resultat.

Så må jeg sige til hr. Svend Auken, at jeg tror, han har misforstået regeringens holdning til den tale, generalsekretær Gorbatjov holdt i